

висококваліфікованих ІТ-фахівців,, що спроможні перетворити державу в одного з ІТ-лідерів Європи. Станом на минулий рік ІТ-галузь України дала 3% національного доходу.

Згідно з результатами міжнародного дослідження, в Україні працює найбільша кількість ІТ-шників серед країн Європи (за даними на 2015 рік, понад 90 тис. розробників, тобто на 20% більше, ніж у 2014 році). Основними замовниками послуг з розробки ПЗ в Україні виступають компанії з США і Європи. Сьогодні ІТ-фахівці України серйозно піднімають економіку закордонних країн, розробляючи по їх замовленню унікальні продукти, які потім Україна їх купує для своїх потреб. На жаль, Експорт ІТ-продуктів в Україні в 24 рази менший порівняно з США. Ми сьогодні програємо навіть Малайзії та Філіппінам

Сьогодні важливо, щоб ІТ-бізнес переорієнтувався на внутрішній ринок. Сьогодні ВНЗ в стані розробити для своєї та зарубіжних країн конкурентоспроможні програмні продукти.

Планується, що в 2020 році в галузі буде задіяно до 180 000 ІТ-фахівців. Це ставить задвачу суттєвого збільшення ліцензій по підготовці ІТ-фахівців.

Як показує досвід таких країн, як Ірландія, Ізраїль, Індія, Малайзія і Китай, стимулювання розвитку галузі передбачає пріоритетне розвиток напрямів, які мають високий експортний потенціал, а також залучення провідних світових виробників у сфері ІТ для розміщення на території країни своїх науково-дослідних і виробничих центрів.

В Україні діють філії понад 100 R&D

центрів світових компаній з різних галузей. Важливо, щоб вони безкоштовно передали в навчальний процес свої ліцензійні програмні продукти. Зрозуміло, що випускники ВНЗ використовують вивчені сучасні програмні продукти в бізнес структурах.

9. Сьогодні пропонується така форма взаємодії освіти та бізнесу - формування ендаументов (цільових капіталів) університетів. Ця форма набуває форму законопроекту і обговорюється вузівським співтовариством. Перспектива їх використання: бізнес передає вільні кошти університету, який в свою чергу вкладає їх в акції або цінні папери і витрачає отримані відсотки на свої потреби. Таким чином, капітал бізнесменів працює на майбутнє, створюючи постійне підживлення університету.

10. Враховуючи нові умови формування та розвитку державного устрою освітні установи повинні активно вивчати професійні особливості бізнесу, підтримувати прямі контакти з працедавцями, уточнювати їх потреби в кадрах і в навчанні, організовувати виробничу практику, а згодом і працевлаштування випускників з урахуванням інтересів конкретних компаній.

11. Зарубіжний і вітчизняний досвід свідчить, що освіта неспроможна повною мірою розвиватися тільки на державних засадах. Для того, щоб фінансувати не процес, а результат, необхідні також цільові приватні інвестиції в освіту і науку. Істотний тягар витрат на освіту має нести бізнес, оскільки процес виконання вузом своїх статутних функцій орієнтований на досягнення громадського блага, споживання якої є загальним.

Література

1. Толкачов, Е. Енергія знань / Є. Толкачов // Наука та інновації. - 2008. - № 11. 2.
2. Михайлова-Станюта, І.А. Способи виявлення принципово нових шляхів науково - технічного прогресу і зміцнення зв'язку науки з виробництвом / І.А. Михайлова-Станюта // Наука та інновації. - 2004. - № 11. - С. 28-31. 5.
3. Бешкінская, Є. Перехід до інноваційного типу розвитку економіки і неперервна професійна освіта / Є. Бешкінская // Людина і праця. - 2009. - № 6. - С. 42-45. 2.
4. Хмель, О.А. Глобалізація та основні тенденції розвитку вищої освіти / О.А. Хмель // Кіраванне у адукациі - 2007. - № 4. - С. 26-29.

УДК 330:658.5

АНАЛІЗ ФУНКЦІОНУВАННЯ М'ЯСОПРОДУКТОВОГО ПІДКОМПЛЕКСУ ВІННИЦЬКОЇ ОБЛАСТІ

Ціхановська В.М. – д.е.н., професор, Алексеєнко О.А. – аспірант
Вінницький національний аграрний університет

Вінниччина нині залишається одним із найважливіших аграрних регіонів України, де виробляється 8,4% валової продукції сільського господарства держави, у тому числі продукції тваринництва – 9,6 % [6]. За даними Головного

управління статистики у Вінницькій області [7], станом на 1 січня 2017 року в усіх категоріях господарств області нараховувалось великої рогатої худоби майже 301 тис. голів, що дозволило зайняти 1 місце серед регіонів

України, у тому числі корів – майже 158 тис.голів (1 місце), свиней – 370,6 тис.голів (8 місце), птиці – майже 29 млн.голів (1 місце). У порівнянні з попереднім роком зросла чисельність ВРХ на 3%, овець та кіз – на 13%, проте зменшилась чисельність корів на 1%, свиней – на 5%.

У цілому дослідження показують, що поголів'я тварин в усіх категоріях господарств по Україні та по Вінницькій області спостерігається скорочення кількості голів : поголів'я великої рогатої худоби зменшилося у 4 рази порівняно з 2001 р., та у 7 раз порівняно з 1991 р., по досліджуваному регіону – у 2 та у 4 рази відповідно. Поголів'я свиней зменшилося майже у 3 рази порівняно з 1991 р., по досліджуваному регіону – у 3,5 рази. В той час, як поголів'я птиці в цілому по країні зменшилося майже на 4 млн., по Вінницькій області воно зросло майже в 2,8 рази, це пов'язано з розташуванням великих холдингових структур по виробництву курятини в регіоні.

За даними Головного управління статистики у Вінницькій області за січень-вересень 2016 року в сільському господарстві індекс обсягу сільськогосподарського виробництва склав 114,3% до відповідного періоду минулого року, в т.ч. в рослинництві - 121,8 %, в тваринництві - 102,5 %.

В сільськогосподарських підприємствах забезпечено приріст виробництва в порівнянні з відповідним періодом минулого року на 21,8 %, в господарствах населення на 4,6%.

Однією з проблем розвитку галузі тваринництва є недостатній обсяг власного капіталу та відсутність зовнішніх джерел фінансування для розвитку додаткових потужностей виробництва. Тому, одним із напрямів залучення додаткових фінансових ресурсів є інвестиції.

У 2016 р. надходження прямих інвестицій здійснили інвестори 17 країн світу. Найбільші вкладення спостерігаються у промисловість 15,4 млн.дол.

У рамках державної підтримки підприємств АПК у Вінницькій області діють дві Постанови Кабінету Міністрів України від 8 лютого 2017 р. № 83 (Про затвердження Порядку розподілу бюджетної дотації для розвитку сільськогосподарських товаровиробників та стимулювання виробництва сільськогосподарської продукції у 2017 році) та від 1 березня 2017 р. № 130 (Про затвердження Порядку використання коштів, передбачених у державному бюджеті для часткової компенсації вартості сільськогосподарської техніки та обладнання вітчизняного виробництва).

Першим документом визначено, що розподіл бюджетної дотації здійснюється за такими напрямками:

бюджетна дотація товаровиробникам, які займаються розведенням свійської птиці та/або виробництвом м'яса свійської птиці та/або виробництвом яєчних продуктів, яєчного альбуміну, яєчного порошку;

бюджетна дотація іншим товаровиробникам, які провадять види діяльності, визначені в пункті 161.3 статті 161 Закону України “Про державну підтримку сільського господарства України” (крім КВЕД 01.47, 10.12 та 10.80).

Серед негативних аспектів розвитку тваринництва є щорічне зменшення поголів'я худоби як на загальнодержавному, так і на регіональному рівні (за винятком поголів'я птиці). Скорочення кількості поголів'я худоби відбулось за рахунок зниження чисельності худоби як в сільськогосподарських підприємствах, так і в господарствах населення.

Важливе значення для розвитку галузі тваринництва має цінова політика держави.

Дослідження показують, що на кінець року, сільськогосподарські підприємства не залишають у себе продукцію тваринництва, вони або переробляють її на своїх потужностях та передають для перероблення на давальницьких засадах. Як бачимо, ціна на виготовлену продукцію залишається низькою.

Виробництво продукції тваринництва, зокрема, молока в Україні може стати прибутковим, конкурентоспроможним видом агробізнесу, проте цей процес є тривалим та потребує значних інвестицій у обладнання для оптимізованої годівлі тварин, модернізацію і оновлення доїльних систем, реконструкцію приміщень ферм, закупівлю породного складу молочного стада [5].

Також сьогодні є проблеми в секторі приватних господарств населення, пов'язані із низькою якістю молочної сировини, що суттєво знижує її закупівельну ціну. Для вирішення цього питання необхідно спрямувати зусилля на закупівлю і використання сучасного доїльного та холодильного обладнання, яке поліпшило б якість молока.

Проблеми створення та функціонування м'ясопродуктового підкомплексу зумовлюються недосконаліми трансформаційними перетвореннями виробничих зв'язків в агропромисловому виробництві. М'ясопродуктовий підкомплекс відіграє важливу роль у забезпеченні продовольчої безпеки та формуванні експортного потенціалу. Одним із

важливих завдань розвитку країни є вирішення проблем галузі тваринництва, пов'язаних з забезпеченням населення якісними продуктами. Сутність полягає в взаємопов'язаному та збалансованому функціонуванні сукупності різних галузей складної інтеграційної системи “виробництво м'яса – переробка – реалізація м'ясної продукції”.

Висновки. Наші дослідження показали, що у Вінницькій області є всі умови для успішного функціонування підприємств м'ясопродуктового підкомплексу. Аналіз статистичних даних показує, що у регіоні наявне необхідне сировинне забезпечення, інвестиційні ресурси та сприятлива кон'юнктура ринку тваринницької галузі, діють державні програми підтримки розвитку сільськогосподарських товаровиробників. Проте, існує ряд негативних чинників, що впливають на функціонування м'ясопродуктового підкомплексу регіону, серед яких:

- нестабільність світового ринку м'яса, що змусило переглянути номенклатуру виробництва та скоротити її;

- падіння купівельної спроможності населення та відповідно попиту на національному ринку;

- відсутність внутрішніх інвестицій для зростання потужностей переробних підприємств;

- подорожчання продукції та зменшення доходів населення;

- відсутність підтримки сільськогосподарських товаровиробників державою на належному рівні, що зунеможливує впровадження нових технологій виробництва;

- застаріла система сертифікації та стандартизації та її невідповідність європейським вимогам.

На нашу думку, саме формування ефективного організаційно-економічного механізму розвитку м'ясопродуктового підкомплексу сприятиме вирішенню вищезазначених проблем та введе агропромислове виробництво області на новий рівень. На це і будуть спрямовані наші подальші розвідки.

Література

1. Мазур А.Г. Стратегічні напрями розвитку переробних підприємств АПК Вінницької області в умовах глобалізації / А. Г. Мазур, Я. В. Гонтарук // Вісник Одеського національного університету. Серія : Економіка. - 2015. - Т. 20, Вип. 3. - С. 71-74.
2. Бондаренко В. М. Розвиток ефективного виробництва молока та його промислової переробки в Україні / В. М. Бондаренко // Економіка АПК. – 2008. – № 5. – С. 61-64.
3. Гнилянська О. В. Фінансово-економічне забезпечення виробничо-господарського процесу у м'ясопродуктовому підкомплексі АПК : дис. ... к-та екон. наук : 08.00.03 / Гнилянська Ольга Василівна . – Львівськ. держ. фін. академія. – Львів, 2015. – 214 с.
4. Логоша Р. В. Аналіз сучасного стану експорту м'ясної продукції /
5. Р. В. Логоша // Економіка АПК. – 2009. – № 10. – С. 120-124.
6. Ціхановська В. М. Стан та перспективи розвитку ринку молока та молочних продуктів України / В. М. Ціхановська. // Економіка. Управління. Інновації. Серія : Економічні науки. - 2016. - № 1. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/eui_2016_1_24
7. Валова продукція сільського господарства України [Електронний ресурс]: Статистичний бюлетень за 2015 р. - Режим доступу : www.ukrstat.gov.ua.
8. Головне управління статистики у Вінницькій області [Електронний ресурс].- Режим доступу : <http://www.vn.ukrstat.gov.ua/>
9. Статистичний збірник “Тваринництво України” за 2016 р. [Електронний ресурс] . - Режим доступу : www.ukrstat.gov.ua.

УДК 338

ЕФЕКТИВНІСТЬ ВИРОБНИЦТВА МОЛОЧНОЇ ПРОДУКЦІЇ В УКРАЇНІ

Ціхановська В.М. – д.е.н., професор, Попова О.О. – аспірант

Вінницький національний аграрний університет

Ефективність виробництва як економічна категорія відображує дію об'єктивних економічних законів і проявляється в результативності виробництва. Вона є тією формою, в якій реалізується мета суспільного

виробництва. Економічна ефективність показує кінцевий корисний ефект від застосування засобів виробництва і живої праці, а також сукупних їх вкладень.

В ефективності виробництва